

MỘT VỤ BẮT TRỘM

Tôi sinh ra và lớn lên ở một tỉnh gần biển, trong một gia đình có sáu anh chị em. Thua tôi bốn tuổi là Út Chim - chú chim non nhỏ nhỏ - vậy mà nó cứ hậm hực vì cái tên ở nhà đó. Tôi an ủi cậu họai: “Không sao đâu, người ta tưởng là... kim cang hay”. Khốn nỗi, ai cũng nhớ mãi cái tên đó, cả đến khi chú chim sắp có vợ, quên cả tên khai sinh.

Tụi bạn thường gọi tôi là: nhỏ Sáu cầu thủ, vì tôi đá banh cừ chả kém gì bọn đực rựa xóm tôi. Sao tôi hăng thế

nhỉ! Cả bọn chỉ có mình tôi là gái mà cứ mặc quần đùi chạy đá phẳng phẳng. Tiếc rằng bố má không cho tôi theo nghiệp luôn. Nếu không bây giờ có lẽ tôi cũng là siêu sao bóng đá đi dự Thế vận hội Asiad rồi.

Con gái đá banh đã sao? Chả hơn mấy cậu công tử bột, không hề biết trái banh cứng mềm ra sao, cú đánh đầu khoái chí thế nào! Cả ngày chỉ vùi đầu coi phim mùi mẫn, ướt át!

Suốt mười hai năm đi học tôi đều làm lớp trưởng. Nhỏ

người chứ có uy lắm. Các bạn nghe lệnh tôi răm rắp. Nhờ giọng đọc diễn cảm, tôi thường ẵm về các giải thi kể chuyện hoặc thi hùng biện. Oai nhất là tôi còn được đứng trước micro điều khiển các buổi tập thể dục giữa giờ. Cả trường im phăng phắc theo hiệu lệnh của cô bé có dáng người mảnh mai nhưng vẻ mặt thật nghiêm nghị. Tội cho cái thân tôi! Hao hơi tốn sức, hét to mãi, có thời gian tôi bị lạc cả giọng, nói chẳng ra hơi nói chi hát hò. Nhờ vậy mới thoát chức “nhạc trưởng” bất đắc dĩ.

Là học sinh xuất sắc, học sinh giỏi toàn diện suốt thời gian học cấp hai, cấp ba, tôi luôn đi đầu trong mọi phong trào của lớp, thầy cô nào cũng cưng hết biết. Má tôi kể: “Có hôm cả nhà ngủ hết cả rồi, má tôi chợt thức giấc vì ánh đèn phòng tôi. Má

thấy tôi mệt quá, gục xuống bàn thiếp đi. Bảo đi ngủ tôi vẫn không chịu vì chưa làm hết bài toán trong sách cô giáo giao. Má cười bảo: “Cô nói vậy thôi, thỉnh thoảng có sơ sót vì mệt quá cô đâu có la. Sao con khờ thế”. Thế nên, mỗi khi nhớ lại tính nhát cáy của mình trong buổi sớm tinh mơ năm xưa, tôi cứ tùm tùm cười hoài không hiểu tại sao.

Dao đó tôi mới lên lớp Bảy, còn Út Chim lớp Bốn. Các anh chị tôi đều học Đại học trên thành phố, trừ anh Hai đã tốt nghiệp đang ở nhà chờ việc. Tuần đó chỉ có chị Ba về thăm nhà. Thường lệ, sáng thứ hai chị được xe của tỉnh chở lên thành phố học (chủ trương của tỉnh quan tâm giúp đỡ sinh viên). Bố má tôi cũng đi ké theo từ ba giờ sáng. Anh Hai chở chị Ba, Bố chở Má và sẽ gọi xe gần đó.

Nhà chỉ còn lại hai chị em. Tối hôm trước bố đã dặn tôi phải trông nhà cẩn thận. Đạo này không được an ninh lắm.

Tôi thức giấc vì tiếng xe rồ máy rồi tiếng bấm khóa. Một cảm giác lo sợ mơ hồ xâm chiếm tâm trí tôi. Thao thức, lăn qua trở lại cố dỗ giấc ngủ mãi không được. Chả bù mọi khi tôi ngủ mê mệt, gần giờ đi học mới mắt nhắm mắt mở vùng dậy. Tôi chạy vào nằm cạnh Út Chim cho đỡ run. Đêm thật tĩnh lặng. Không có tiếng xe gầm rú như bây giờ. Sóng biển rì rào. Lá cây xào xạc. Gió phất mạnh vào mái tôn như có người đi trên mái nhà. Trí tưởng tượng của cô bé giỏi Văn làm tôi hãi hùng hoảng hốt. Bỗng: “Cạch cạch”. Tôi sẽ gọi Út Chim. Nó sợ hãi thì thào: “Có trộm hả chị? Làm sao bây giờ?”.

- Yên, để chị nghe nào.

Lại “cạch cạch”. Hai chị em tôi sợ quá bủn rủn tay chân ôm chặt lấy nhau, hét lên: “Bác Hai ơi, cứu con” liên hồi.

Bác Hai ở sát vách, vốn hay thức sớm để chuẩn bị ra bãi biển cắm dù, nghe tiếng kêu thảng thốt, vợ đại cái soong gõ liên tục vào thành xe cải tiến để ở ngoài sân. Vừa gõ bác vừa la: “Bớ bà con ơi, ăn cướp, ăn cướp”. Hàng xóm tứ phía đồng thanh la theo và gõ phèng la báo động.

Nhiều người đã đứng trước cửa nhà tôi sẵn sàng xắn tay, áp dụng bài học về tinh thần cảnh giác chống trộm cướp vừa mới được truyền đạt.

Tiếng Bác Hai rõ mồn một: “Mấy chú nhảy đại qua hàng rào vào đi. Ba mẹ nó bị giết cả rồi hay sao mà

không ai ừ hử gì ráo trội để tụi nhỏ la muốn khản tiếng”.

Oai phong hơn cả là tiếng ông Hai Khiết: “Các chú bủa vây đằng sau, tôi trấn đằng trước. Có súng đây, tên nào chạy ra cứ bắn bỏ”.

Tôi hé mắt nhìn ra thấy ánh đèn pin lấp lóe. Rồi một tiếng “bịch” vang lên trước sân nhà. Hai chị em lại co rúm người, ôm chặt cứng nhau, nhắm tịt mắt lại, ngõ tên trộm rơi từ mái nhà xuống. Chắc hẳn ta gãy giò rồi! Có tiếng xe máy ngừng.

A, anh Hai vừa về tới, mở cổng vào nhà. Bác Quý trai ở nhà đối diện vào tận gầm giường tụi tôi nằm, soi đèn pin cười ha hả: “Thế này thì trộm nào trốn ở đây được mà lo. Thôi, dìu bà con”. Tôi cũng phì cười. Trong gầm giường một lô các lon to nhỏ đựng đủ loại đinh các cỡ, ốc, vít,

bù loong... Rồi la liệt nào kềm, búa, cưa, đục của bố tôi. Ai mà đụng vào làm mất dấu hoặc dọn dẹp cái vựa ve chai ấy là bị rầy tới số. Tính bố hay làm nên sưu tầm đủ loại dụng cụ kể cả kéo cắt cây, cây nhỏ đỉnh, thậm chí cả bộ đồ nghề cắt tóc. Bố cắt cho cả nhà kể cả cho má tôi và cả tự cắt cho mình y như tiệm mà thật ra còn đẹp hơn. Thằng Út mỗi lần bố bận, thợ cắt cho trông ngố không thể tả được, mất cả vẻ thông minh lanh lợi. Bố rất khéo tay, cẩn thận, nhiều sáng kiến không như nhiều ông bố khác đóng cái đỉnh treo khung ảnh thì... vỡ cả ảnh lẫn tường. Nếu cần thì bố khoan (lại có cả máy khoan nữa) một lỗ nhỏ, bắt vít vào rồi dùng xi măng trắng trét lại vẫn đẹp như mơ. Thậm chí cái màn bố giảng cũng thật vuông vắn, dây vừa khít, có móc đàn hoàng, không

dúm dỏ, buộc dây, thắt nút như tụi tôi.

Nhưng giá bác Quý mà trông thấy cặp lốp xe Sao Vàng bố tôi cột sát dưới đất giường chắc bác còn cười đau cả ruột. Cặp lốp này do ông ngoại tôi ngoài Hà Nội mua tem phiếu gửi vào cho. Có lẽ bố tôi sợ treo cao trời nóng làm hỏng cặp lốp chằng, thật lắm cảm hết biết!

Không thấy bóng dáng tên trộm, mọi người hiếu kì lần lượt ai về nhà nấy. Bác Hai hỏi: “Ủa. Tao mới nghe ba má tụi bay xầm xì, sao đâu ráo trời, làm tao cứ tưởng...”. Tôi bẽn lẽn: “Dạ, cả nhà đi từ sớm, tụi con ở nhà một mình sợ quá trời”.

- Coi chừng tụi nó chuyền mái nhà đi rồi. Phải cửa nẻo cẩn thận mới được nghe bây”.

- Dạ, cảm ơn bác.

Anh Hai hỏi sự tình rồi cười ngất: “Trộm đây nè?”. Anh chỉ cái phích cắm điện lủng lẳng bị gió đập vào tường kêu “lách cách” - Mai phải gắn nó vào tường vậy”.

Anh kể: “Vừa rẽ vào ngõ, tao thấy lối nhỏ đầy người trước cổng nhà mình”. Ông Hai Khiết đang lăm lăm chĩa súng lục vào sân. Tao suýt cán phải đồng phao ai vụt chổng chơ đầu ngõ. Tao nghĩ bụng: “Coi chừng trộm vào nhà lấy đồng phao, bị phát hiện nên bỏ cửa chạy lấy người. Tới cổng tao lại đứng tim vì thấy một thằng cha to cao đang lồng lộn trong sân. Té ra đó là Bác Quý vừa liều mạng nhảy vào để kịp thời bắt cướp – còn đang tức tối vì bên trong cửa đóng then cài không sao vào được.

Tao mở cửa vào nhà –

tình hình im ắng trở lại. Mọi người thở phào cảm ơn trời Phật. Thăng út góp chuyện: “Tức cười anh Hai quá. Ai lại đi ăn trộm phao?” - “Ồ há”. Hỏi ra mới biết bác Quý đang gánh phao ra biển nghe tụi tôi la chối lói hết hồn quảng đại đó để còn tiếp cứu.

Nhà tôi cũng cho mượn phao dù ngoài bãi nhưng chỉ làm ngày nghỉ thôi.

Mấy đêm sau tôi vẫn thẳng thốt nằm mơ thấy trộm, ú ở la hoài đến nỗi anh Hai ngủ ở phòng dưới hoảng hồn nhảy bổ lên nhà, vấp phải đống phao ngã bổ chửng. Cười bể bụng. Anh Hai tức tối, giơ nắm đấm dọa “Cười gì? Tụi mày lảm chuyện quá! Ông hai Khiết mà biết chuyện cả xóm bị tụi bay lừa thì liệu hồn đấy”.

Ông Hai Khiết làm chức lớn trên Ủy ban nên nhà có súng. Nhà ông nuôi trần, bọn trẻ hễ bắt được chuột là lại đem cho trần của ông ăn, đổi lấy mấy cái kẹo.

Má tôi đi họp tổ dân phố về kể: “Xóm mình mới được tuyên dương về vụ bắt... trộm nhà mình đó”.

Hú vía, vậy là không ai biết bí mật của tụi nhóc.

Mấy ai ngờ được là một con bé dạn dĩ như tôi lại “thỏ đế” đến vậy?

- Tội nghiệp con nhỏ bị ám ảnh hoài, mấy đêm liền còn ngủ mơ! Bữa sau chú thím đừng bỏ chị em nó ở nhà một mình nữa nghe”.

Bác Hai cứ thấy mặt tôi là lại chép miệng, chắc lưỡi, suýt soa!!!

NƯỚC BIỂN (GTMH)